

Ion Bala - "Cât ar suspina o lumânare"

**Căminul cultural din
Baba Novac va purta
numele poetului Ion Bala**

Azi, 30 mai, începând cu ora 11.30, la Căminul cultural din Baba Novac – orașul Arduș, are loc o serie de manifestări culturale reunite sub genericul Medalion Literar – Ion Bala (1950 - 2015), scriitor și ziarist la "Informația Zilei".

Manifestările sunt organizate de către: Consiliul Județean Satu Mare, Centrul Județean pentru Conservarea și Promovarea Culturii Tradiționale, Cenaclurile Cronograf și Afirmarea, Asociația "Fiii Satului Baba Novac", Casa de cultură "Augustin Mircea" și Primăria Arduș.

PAGINA 6

Ion Bala s-a născut la 26 mai 1950 în satul Baba Novac, a fost profesor, ziarist la publicațiile din județ, el conducând cenaclul Afirmarea o lungă perioadă de timp.

Rodion Markovits – un blestem mai prețios decât o binecuvântare

PAGINA 3

De fapt, nici nu-l chema Rodion, ci Jakab, conform certificatului său de naștere, dar admirația lui pentru personajul dostoievskian, Rodion Romanovici Raskolnikov din celebrul roman, "Crimă și pedeapsă" era atât de mare, încât a hotărât să-l readucă astfel pe Dostoievski înapoi în lume.

Papa Francisc, gest emoționant pentru o supraviețuitoare de la Auschwitz

Un moment impresionant a avut loc în cadrul Audienței de miercuri, 26 mai 2021, desfășurată la Vatican, când Papa Francisc a sărutat brațul unei supraviețuitoare a Holocaustului, după ce aceasta i-a arătat numărul tatuat pe braț. Naziștii marcau pe mână, cu un număr, fiecare deținut care ajungea în lagărele de concentrare de la Auschwitz Birkenau, relatează cei de la Reuters. Lidia Maksymowicz a supraviețuit Holocaustului.

Femeia, care acum are 81 de ani, a fost deportată la Auschwitz Birkenau când avea doar trei ani. Când l-a întâlnit pe Papa Francisc, aceasta i-a arătat numărul de pe braț, pe care naziștii i l-au imprimat în lagărul de concentrare. Suveranul Pontif a sărutat brațul, iar apoi a îmbrățișat-o pe femeie.

De Înălțarea Domnului, casa se împodobește cu leuștean, pentru a ține departe strigoii

PAGINA 2

Florența, filă importantă din istoria culturală a Italiei

PAGINA 5

Un nou corb regal a poposit în Turnul Londrei

Legenda spune că Regatul Unit va dăinui atâta vreme cât vor exista corbi în Turnul Londrei. Dacă corbii dispar din Turn, Regatul se va prăbuși în ruine, iar pentru ca acest lucru să nu se întâmple, cel puțin șase corbi sunt ținuți în regim de semi-sălbăticie, în fortăreața veche de aproape o mie de ani.

Se spune că primul monarh care a făcut referire la legenda a fost Charles II (1630-1685), dar sunt și relatări conform cărora legătura dintre corbi și soarta regatului ar fi de dată mai recentă. Oricare ar fi adevărul, starea corbilor regali este luată foarte în serios de autorități.

Îngrijitorul corbilor, Ravenmaster-ul, poartă pe umerii săi întreaga responsabilitate privind bunăstarea păsărilor de care depinde soarta întregii țări.

Titularul postului, Chris Skaife, a anunțat o veste bună pentru toți britanicii, cel mai nou corb de la Turnul Londrei a primit un nume după o procedură de vot deschisă publicului.

Puiul a ieșit din ou în luna martie, împreună cu un alt pui căruia Christofer Skaife i-a spus Edgar, după numele poetului Edgar Allan Poe, autorul celebrului poem Corbul. În privința surorii lui Edgar, britanicii au avut de ales între mai multe nume, cum ar fi Matilda, Florence, Bronte, Branwen, Winifred, după cum relatează BBC. La sfârșitul votării, Branwen, numele zeiței celtice a dragostei, a fost preferat de public. Branwen și Edgar ridică la nouă numărul corbilor prezenți la Turnul Londrei, după ce regina corbilor, Merlina, a dispărut cu două luni înainte de ieșirea lor din ou.

Schimbări în serialul "Anatomia lui Grey"

PAGINA 8

Macrișul poate trata petele apărute pe piele

PAGINA 4

TRADIȚII

În 30 mai 1827, Petrache Poenaru a inventat și a obținut brevetul de invenție pentru primul toc cu rezervor din lume

Petrache Poenaru, peadog, inginer, inventator și matematician român, s-a născut în 10 ianuarie 1799, la Benești, în județul Vâlcea și s-a stins în 2 octombrie la București, în 1875. Și-a făcut o parte din studii la Viena, la insistențele lui Tudor Vladimirescu de a merge în Austria, apoi a studiat la Paris filologia și științele tehnice. Iluministul Petrache Poenaru este cel care brevetează primul toc cu rezervor din lume, mai întâi la Viena, apoi la Paris, obținând brevetul în mai 1827, cu numărul 3208 și titlul "Condeiu portăreț fără sfârșit, alimentându-se însuși cu cerneală (plume portable sans fin, qui s'alimente elle-même avec de l'encre)". Cu toate acestea, Lewis Edson Wateman deține titlul de inventator al stiloului, deoarece invenția lui Petrache Poenaru nu a fost produsă în serie.

Fondator al Colegiului Național Carol I din Craiova, este una dintre personalitățile care s-a ocupat asiduu de organizarea învățământului național românesc. A fost un apropiat al lui Tudor Vladimirescu, prin calitatea de secretar personal al său.

După ce a încheiat ciclul de călătorii în străinătate, precum și studiile tehnice la care s-a înscris, s-a dedicat complet inovației și administrației domeniilor legate de învățământ. Sistemul Metric Zecimal a fost introdus în Muntenia între anii 1834 și 1836, la insistențele lui Petrache Poenaru.

Trebuie menționat că Școala de Agricultură s-a înființat la Pantelimon în anul 1850, prin contribuția iluministului Poenaru, alături de alți oameni de seamă.

Este co-fondator al Școlii de Poduri și Șosele, în prezent cunoscută ca fiind Universitatea de Construcții din București.

A fost desemnat membru al Academiei Române, în anul 1870, spre sfârșitul vieții sale. În discursul de recepție la primirea în Academia Română, a susținut că cele 5 luni cât a fost pandur și haiduc i-au schimbat complet destinul și va păstra toată viața în inimă acele clipe mărețe. Foia de propagandă a armatei lui Tudor Vladimirescu, apărută la inițiativa sa, a însemnat nu numai primul ziar românesc de propagandă, așa după cum îi arată și numele, dar și unul dintre primele exemple din istoria presei scrise din România de prezentare corectă a idealurilor revoluționare ale lui Tudor.

Petrache Poenaru a participat la Revoluția de la 1848 și a făcut parte din Comisia pentru eliberarea robilor. A semnat P. Poenaru pe primul comunicat al comisiei, din 12 iulie 1848, alături de Iosafat Snagoveanu și Cezar Bolliac (document original la Muzeul Național de Istorie a României). Din 1856 a fost venerabilul unei loji masonice bucureștene. Devine un apropiat al domnitorului Alexandru Ioan Cuza. Dintre descendenții cunoscuți se poate aminti scriitoarea Alice Voinescu (1885 – 1961), născută la Turnu Severin.

Informația Zilei

ISSN 1222-4715

Director general - **D. Păcuraru**

Director editor: **Ilie Sălceanu**

Redactor șef
suplimentele - **Adriana Zaharia**
(Informația Zilei de Duminică și Sănătate și Frumusețe, Informația TV)

Redacția Satu Mare:

str. Mircea cel Bătrân nr. 15
Satu Mare, cod 440012
Telefon: 0261-767300

e-mail: redactiasm@informatia-zilei.ro

www.informatia-zilei.ro

Creștinii ortodocși se bucură împreună cu familia de această sărbătoare prăznuită la data de 10 iunie. Participă la Sfânta Liturghie, iar apoi petrec împreună cu familia și prietenii la câmp. De obicei, la sărbătorile mari, se întâmplă ca praznicul să fie ținut chiar și trei zile, începând cu ajunul, adică miercuri, zi de post, continuând cu vineri, altă zi de post. Fiind zi de mare praznic, bisericile sunt frumos împodobite cu flori și spice verzi de grâu, dar deopotrivă sunt înfrumusețate și casele.

De Înălțarea Domnului, casa se împodobeste cu leuștean, pentru a ține departe strigoii

Tot în această zi se fac procesiuni pe câmp pentru binecuvântarea holdelor de grâu

Denumită și Iuniu, Cireșar sau Cireșariu, luna iunie își are denumirea de la zeița Iuno, soția zeului Jupiter. Oamenii se închinau la ea în special când aveau cereri pentru a proteja femeile măritate sau căsniciile, cele care erau deja formate sau cele care urmau a se întemeia. Acesta era și un motiv pentru care foarte multe dintre căsătorii se oficiau în această lună.

În credințele populare, începutul verii este marcat de prăznuirea Sfântului Mare Mucenic Ioan cel Nou de la Suceava, din data de 2 iunie și durează până la Sfânta Maria Mică, din 8 septembrie.

Calendarele neoficiale au fost utilizate de oameni de-a lungul timpului în paralel cu cel oficial și religios, pentru a-și rândui mai ușor ocupațiile sau muncile câmpului în special, educația și convingerile lor spirituale. Aveau de respectat anumite obiceiuri, după niște momente bine stabilite, astfel ca rânduiala îndătinată să imprime vieții colective și de familie o anumită cadență. De asemenea, rânduiala se răsfrângea și asupra vieții sociale a satului. Era cea care crea un echilibru între perioadele sau zilele de muncă, respectiv repaus, sfârșitul unor activități agricole, precum și demararea altora noi. Chiar în timpul unei zile de muncă, la coasă și la seceră, se respecta cu multă rigoare prânzul mic și prânzul mare, odihna de după prânzul mare – la care se cânta și se spuneau povești – și cina. Obiceiurile tradiționale ale verii se înfiripă și evoluează pe un calendar neoficial care cuprinde câteva sute de personaje reale sau imaginare, ierarhizate.

Astfel, timpul optim pentru fiecare tip de muncă agricolă era clar determinat, dar și secționat pe sezoane, săpământăni sau zile. Fiecare țaran știe care este momentul oportun pentru arat, semănat, culesul grânelor sau roadelor, formarea turmelor, tunsul oilor și al viței de vie, zile favorabile pentru pețit, logodit, vrăji, farmece, culegerea plantelor de leac.

Mituri și rituri de mare vechime sunt păstrate prin cultura populară, înfățișând suscesiunea anotimpurilor. Energiile solare în care se scaldă anotimpul cald aduc roade bogate, fapt care a generat diferite ritualuri sau ceremonii la încheierea secerișului, sau la recoltarea diferitelor fructe și legume.

În anotimpul cald, Soarele se situează pe boltă în cel mai înalt punct deasupra Ecuatorului, astfel că ziua este cea mai lungă, iar noaptea este cea mai scurtă.

Sărbătorile din sezonul cald, în special cele din luna iunie sunt cu totul speciale, iar noaptea de Sânziene este magică.

Superstiții de iunie care fac referire la vremea de Crăciun

Una dintre superstițiile cele mai cunoscute din luna iunie se referă la starea vremii, în timpul verii. Dacă în aceste zile va tuna și va fulgera mult, atunci vom avea parte de nori în luna iunie.

Tot în această perioadă apar și superstițiile legate de zilele de Crăciun. Dacă vor fi ploii multe, în perioada sărbătorilor de sfârșit de an vom avea parte de mult belșug.

În perioada sărbătorii Înălțării Domnului nu e bine să se muncească, în schimb este permisă recoltarea ierburilor de leac

Se mai crede faptul că dacă în această lună vom avea parte de roade bogate, în special de grâu mult, dacă vântul va bate de la miazănoapte. Nu este bine ca până la sfârșitul lunii să avem parte de multe precipitații, deoarece recoltele la porumb vor fi slabe.

Pe lângă superstiții, luna iunie mai este bogată și în foarte multe obiceiuri, în special când vine vorba despre marcarea Drăgaicei sau a Sâmpetrului de Vară.

Sărbătorile lunii iunie

Dintre sărbătorile lunii iunie, amintim Sfântul Ioan cel Nou de la Suceava, pe data de 2 iunie, Înălțarea Domnului cade în acest an în 10 iunie, la fel și Ziua Eroilor, Sfântul Vartolomeu este în 11 iunie, Sfântu Onufrie, în data de 12 iunie.

Pogorărea Sfântului Duh, Cincizecimea sau Rusaliile vor fi marcate anul acesta în 20 iunie, în aceeași zi cu Sfântul Mucenic Metodie, Episcopul Paterelor. Luni, 21 iunie, este a doua zi de Rusalii, precum și Lăsatul Secului pentru Postul Sfinților Petru și Pavel. În aceeași zi se face pomenirea Sfântului Mucenic Iulian din Cilicia.

Nașterea Sfântului Ioan Botezătorul, Sânzienele sau Drăgaica vor fi prăznuite în 24 iunie, iar Sfinții Apostoli Petru și Pavel sau Sâmpetru de Vară, pe data de 29 iunie.

Sfântul Ioan cel Nou de la Suceava, prăznuit la 2 iunie

În anul 1950, la propunerea Sfântului Sinod al Bisericii Ortodoxe, între sfinții cu moaște din România, al căror cult a fost generalizat în toată Biserica, s-a aflat și Sfântul Ioan cel Nou de la Suceava. Acest sfânt este cinstit și ca ocrotitor al gusturilor.

La 10 iunie, creștinii sărbătoresc un mare praznic: Înălțarea Domnului

Creștinii ortodocși se bucură împreună cu familia de această sărbătoare prăznuită la data de 10 iunie. Participă la Sfânta Liturghie, iar apoi petrec împreună cu familia și prietenii la câmp. De obicei, la sărbătorile mari, se întâmplă ca praznicul să fie ținut chiar și trei zile, începând cu ajunul, adică miercuri, zi de post, continuând cu vineri, altă zi de post. Fiind zi de mare praznic, bisericile sunt frumos împodobite cu flori și spice verzi de grâu, dar deopotrivă sunt înfrumusețate și casele.

Aceste zile sunt numite "Bălțatele", pentru că oamenii s-au obișnuit să muncească miercuri dimineață, începând sărbătoarea abia de după-amiază, iar vineri după prânz să lucreze. De aceea sunt „bălțate”, căci au și părți de sărbătoare, și părți de zile de lucru. De Bălțate nu e bine să se muncească, în schimb este permisă recoltarea ierburilor de leac.

În această zi, în satele din sudul României, după slujba religioasă are loc o procesiune pe câmp, pentru binecuvântarea lanurilor de grâu, dar și a celorlalte viitoare recolte. În unele comune se obișnuiește chiar a se înconjura satele cu lanurile, iar apoi sătenii merg în pădurile din apropiere.

Este un bun prilej de a se întâlni cu rudele, cu prietenii reîntorși acasă, de obicei la sărbătoare participând tot satul. Desigur că cele care se vor distra cel mai puțin vor fi, ca de obicei, gospodinele, care trebuie să facă curățenie în ajunul sărbătorii, să gătească, iar în unele zone ale țării, tot ele sunt cele care împodobesc casele cu leuștean, în special ferestrele și porțile. Se credea că astfel strigoii sunt ținuți departe de gospodărie. Oamenii de la sate se temeau de spiritele malefice, deoarece credeau că, în Săptămâna Luminată, odată cu Iisus Hristos, se înalță la cer și sufletele celor adormiți de la Săptămâna Luminată încoace. Există credința că pericolul ca unii să rătăcescă drumul este mare. Tocmai de aceea pomana se dădea de la fiecare casă din sat, și consta în bucate pregătite de gospodine, pentru sufletele celor adormiți, practic pentru ca acestea să nu se întorcă din cale și să devină strigoii.

La Marna Nouă se păstrează tradiția sfințirii holdelor cu grâu, în a doua zi de Rusalii

Încă din anul 1948, sătenii din Marna Nouă, județul Satu Mare, păstrează tradiția binecuvântării lanurilor de grâu. Descendenții ai moșilor din Munții Apuseni, sătenii formează în fiecare an un alai cu zeci de persoane, condus de tinerii care țin în mâini icoane, prapori, dar care sunt călăuziți de preotul din sat. Mai multe despre acest obicei specific satelor moșteni veți afla din numerele următoare.

Pagină realizată de Mirela Filimon

“Cu toate că Rodion era un gazetar și un scriitor extrem de sagace, mereu în căutare de personaje interesante, trebuie să spunem că totuși, l-a ratat pe cel mai senzațional dintre aceștia: nimeni altul decât el însuși!”

PERSONALITĂȚI

Rodion Markovits – un blestem mai prețios decât o binecuvântare

Jocul întâmplării a făcut ca tatăl lui Rodion Markovits, Josef, să se aciuze la Gherța Mică, cândva, spre sfârșitul secolului al XIX-lea, dar asta numai pentru că trăsura care trebuia să-l ducă la Turț pentru o însurătoare temeinic aranjată, așa cum numai vechii evrei știau s-o face, pur și simplu s-a frânt, dând astfel un semn că destinul junelui Markovits, aici trebuie să înceapă și fără greș și tot aici va trebui să se încheie într-o zi.

Trăsura s-a repus apoi pe roate, ca și viața lui Markovits. Și uite așa, peste vreme, comuna oșenească Gherța Mică a dat cel mai cunoscut prozator sătmărean care, e drept, era evreu și scria unguerește, dar în dese rânduri descria atâta de frumos plaiurile natale din Oaș și pe românii de acolo.

Defapt, nici nu-l chema Rodion, ci Jakab, conform certificatului său de naștere, dar admirația lui pentru personajul dostoevskian, Rodion Romanovici Raskolnikov din celebrul roman „Crimă și pedeapsă” era atât de mare, încât a hotărât să-l readucă astfel pe Dostoievski înapoi în lume. În lumea lui, acest leagăn uriaș care este satul său natal. Aici se naște el, în casa părintească, la 15 iulie 1884. Tatăl, era rabinul puținilor evrei din Gherța Mică, dar fiul - după ce a ieșit din „heider” - minunata școală evreiască din sat, a urmat la Satu Mare, cursurile Gimnaziului Catolic și apoi pe cele ale Colegiului Reformat din Satu Mare.

Totuși, ce ciudat, un rabin își dă copilul la o școală catolică și apoi la una reformată! Unde mai pui că era prieten la cataramă cu preotul greco-catolic român, Doboș, din Gherța Mică, cel care îi va veghea și alina ultimele clipe, ca și cum ar fi fost un bun enoriaș de-al său! Episodul este prezentat într-o povestire de-a lui Rodion Markovits și este plină de adânci învățături hasidice.

Probabil că înțeleptul său tată a vrut să-i dea fiului său o educație complexă, în are acesta să aibă un acces nemediat la o altă cultură, văzută și aceea din prisma celor două importante culte religioase ale maghiarilor: protestantismul și catolicismul. Interesant personaj rabinul Josef Markovits, un om situat mult înaintea concepțiilor lumii în care trăia! Mai era de văzut în ce măsură această idee și-a pus amprenta asupra celebrului său urmaș!

Proaspăt bacalaureat, tânărul Rodion se va înscrie la universitatea budapestană, „Eötvös Loránd” unde va face Dreptul. O carieră liniară, cuminte, a unui fiu de rabin emancipat, care ține morțiș să se integreze, ca atâția alții! - în lumea ademenitoare a inteligenței transilvane de la începutul veacului

XX. Și dacă așa ar fi stat lucrurile, atunci cu siguranță că nimeni nu ar mai fi vorbit astăzi despre ciudatul Rodion Markovits. Tot la Budapesta a cunoscut-o pe Elisabeta Pfeifer (16.09.1889 - 31.12.1970) cu care se va și căsători la 19 ianuarie 1910. Din această căsătorie a rezultat un singur copil, Andrei (27.03.1911 - 20.06.1996).

Repede însă și-a dat seama că nu are ce căuta în avocatură și-și va da o grabnică demisie din barou, pentru a nu se mai întoarce niciodată la „meseria lui de bază”. O fi regretat multe în viața sa Rodion, dar în nici un caz, demisia aceea! Visa să devină ziarist, scriitor, să elibereze din adâncurile sale, năvalnicele lumi care stăteau ascunse în labirinturile sentimentelor și senzațiilor sale.

Sătmarul era orașul copilăriei și tinereții sale și aici râvnea să se bucure de recunoașterea pe care o căpătase în lume, numai aici, nu! Era un ziarist frenetic, sedus de pulsul cotidian, care pur și simplu absorbea lumea de afară, pentru a o sili apoi să se distileze în creuzetul unui talent literar, absolut fantastic! Debutase în presa vremii încă la vârsta de 16 ani, apoi în perioada lui budapestană a publicat aproape la toate publicațiile din capitala ungară, ba chiar, în 1905, a fondat săptămânalul literar „Virasztás” (Priveghiul) dar din care nu a apărut decât un singur număr. Ei, dar nu s-a descurajat tânărul acesta dintr-atâta! Istoria l-a târât apoi pe frontul primului război mondial, o experiență dură pentru tinerelul acesta stilat, obișnuit mai degrabă cu șueta elegantă a cafenelelor de lux, decât cu ororile războiului.

Unde mai pui că în 1916 este luat prizonier de către armata rusească și azvârlit în lagărele siberiene, tocmai el, un om cu vădite simpatii de stânga! Dar vâltoarea din Rusia era mult prea mare, ca să stea cineva și să fie atent la aceste nuanțe. Normal, când prizonieratul a devenit ceva mai suportabil, a și fondat în lagărul de la Krasnaia Recika, o publicație a prizonierilor maghiari, „Szibériai Ujság”, colaborând în același timp, la „Amur Kurir” și la „Komuna”. Revoluția bolșevică l-a avut drept protagonist, iar omul nostru ajunge chiar comisarul politic al Brigăzii Internaționale I, Siberia, după ce înainte vreme intrase în rândurile noii Armate Roșii. Iaca, fiul de rabin, propovăduind raiul comunist! Dar s-au mai văzut cazuri! Ei, dar cât o fi fost ea de interesantă, revoluția comunistă tot nu-l prinde în mrejele ei, mai ales că în Ungaria a și dat chix, așa că se întoarce la Satu Mare, unde își deschide un cabinet de avocatură. Dar nu i se potrivea și pace! El avea de apărut o galerie întreagă de personaje care pur și simplu îl băntuiau, așa că nu-i mai rămânea timp și pentru cele reale, care aveau tot felul de cauze și pricini absolut mundane! Cum

spuneam, s-a și lepădat de avocatură, pentru că sufletul său nu putea să se bălăcească în plicticosul confort al unei profesii atât de plicticoase, atât de predictibile, pentru a se dedica scrisului!

În 1929 intră în Clubul Ziariștilor Sătmareni unde este ales cenzor. Desigur, el era capabil să cenzureze orice, mai puțin propria sa patimă pentru jocul de cărți. Clădirea, construită în stil secesion, mai există și astăzi, pe strada Petöfi la nr.11 (pe atunci Petru Rareș). Era un loc de întâlnire nu doar pentru gazetari: aici se adunau tot felul de indivizi dubioși, de la anarhiști până la cartofori experimentați. În timpul regimului comunist pe frontonul clădirii a fost amplasată o placă memorială conform căreia în această clădire a avut loc în 1932, întâlnirea conspirativă comunistilor sătmăreni care discutau despre hotărârile celui de-al V-lea Congres al PCR din 1931, ședință desfășurată cu participarea unui lider comunist celebru, Iosif Rangheț. Cu siguranță că Markovits a ratat această întâlnire, deoarece era plecat deja de un an din Satu Mare. Astăzi, edificiul adăpostește Casa Armatei, deși militarii nu prea sunt în oraș. E un soi de relicvă a unor vremuri revoluate, o clădire mohorâtă, dar pe vremuri era un loc cât se poate de efervescent. Desigur, Markovits s-a gândit întotdeauna cu mare tristețe la acest loc, ca la unul al pierzaniei. Doar aici și-a tocat întreaga sa avere. Bani capotați pe „Garnizoană” au fost risipiți tot într-o... „garnizoană”!

Dar să ne întorcem la eclatanta atmosferă a anilor '30! Rodion Markovits era deja, celebru: romanul său din 1927, Garnizoana din Siberia, rod al experiențelor sale din vremea prizonieratului siberian, a făcut senzație, fiind deja tradus în mai multe limbi de circulație internațională, iar până în 1933, cartea aceasta va fi tradusă deja, în 17 țări, fapt fără precedent. Dar dacă la Cluj, sau la Budapesta era întâmpinat cu ovații, în burgul de pe malurile Someșului era pur și simplu ignorat de elita locală, pe cât de obtuză, pe atât de invidioasă, fapt care pur și simplu îl deconcerta pe marele romancier. Veți fi tentat să spuneți: „Nimic nou sub soare!”

Da, va pleca de aici într-o bună zi, așa cum spunea: câtă vreme ura orașul acesta, a rămas în baza cunoscutului sindrom „Stockholm”, iar în momentul în care Sătmarul îi va deveni indiferent, va părăsi orașul acesta amar. Ceea ce a și făcut. Fără o lețcaie în buzunar, purtând în suflet un munte de frustrări și dezamăgiri, dar cu speranțe luminoase, stare de altfel, atât de specifică neamului său, s-a mutat în februarie 1931, la Timișoara!

În povestirea Asul de dubă, prietenul său Kellér Andor, povestește cu un umor reținut, toată țărănia. Cică Markovits, plin de bani în urma uriașului succes al romanului său, Garnizoana din Siberia suferea

Rodion Markovits (n. Markovitz Jakab, n. 15 iulie 1884, Gherța Mică, Satu Mare, România - d. 27 august 1948, Timișoara, România) a fost un scriitor, jurnalist, activist și avocat român de origine maghiară-evreiască, unul dintre contribuitorii moderniști la literatura maghiaro-transilvăneană

cumplit din cauza indifferenței concitadinilor săi, așa că, dacă tot făcea pe cenzorul pe la Clubul Ziariștilor, la început din plictiseală, dar mai apoi din ce în ce mai aprins, a început să joace cărți. Imediat, cartoforii patentați s-au prins că-i rost de jumuleală, cu atât mai mult cu cât scriitorul nostru se încăpățâna să mizeze mereu pe asul de dubă. Se spune că stătea la masa de cărți unde juca în draci, la nesfârșit, ca un obsedat, de dimineața până seara și apoi, până în zorii zilei următoare. De cele mai multe ori, mâncarea îi era adusă direct de la restaurant și o consuma acolo, pe masa de joc! Că nu degeaba îl admira el pe Dostoievski, care suferea exact de aceeași patimă incurabilă. Pentru edificare, este suficient să citiți cartea acestuia, Jucătorul și dacă tot nu v-ați convins, faceți bine să răsfoiți paginile jurnalului năpăstuitei sale neveste, Anna Dostoievskaja. Din acest punct de vedere Markovits este aidoma marelui scriitor rus, din opera căruia și-a preluat prenumele său literar, dar și metehnele romancierului rus și ale unor personaje de-ale sale. În contul averii pierdute la cărți, Rodion a aflat totuși, că asul de dubă, nu era niciodată în pachetul de cărți! Ei, iată cum viața bate cartea și încă ce rău!

La Timișoara a mai trăit încă vreme de 17 ani, dar odată cu plecarea lui din Sătmarul acela atât de detestat, i-a plecat și norocul! Cărțile care au urmat, Trenul de aur sau Cășlegi într-un picior cu nimic mai puțin valoroase decât Garnizoana din Siberia, au fost pur și simplu ignorate de critică, ca să nu mai vorbim de cititori, lucru absolut de neînțeles pentru încercatul prozator. Și chiar și pentru noi, cei din ziua de astăzi. Că nu degeaba, încă în antichitate, scriitorul latin Terentianus Maurus constata: „Habent sua fata libelli”! (Cărțile își au soarta lor). Ca și oamenii, de altfel. Dar prea puțini mai stau, în vârtejul acesta existențial atât de înșelător, să încerce să descâlcească încălcitele volute ale sortii oamenilor și cărților.

Fără avere, azvârlit ca într-un

coșmar departe de lumea lui obișnuită, s-a aciuat pe la ziarul timișorean de orientare liberală, „Temesvári Hirlap”, fiind mereu în căutare de sponsori, exact ca și pe la începuturile sale literare. Markovits este deja un om năruit, chiar dacă, după 1944, va încerca să-și reîncălzească inima la flacăra credințelor sale politice din tinerețe, considerate până mai ieri, revoluate, activând în Uniunea Populară Maghiară, aliat de nădejde al Partidului Comunist. Steaua lui norocoasă va mai licări încă o dată, într-un mod aproape ironic, atunci când este ales președinte al Asociației Scriitorilor din Banat, calitate în care va cutreiera prin satele și orașele bănățene pentru a propovădui literatura proletcultistă. Totuși, destinul s-a îndurat de el și l-a răpit dintre oameni, fulgerător, în somn, la 27 august 1948, scutindu-l de o altă dezamăgire. De abia împlinise 64 de ani și poate că în ultimul său vis i se arăta încă o dată, strămoșul acela misterios, care îl mai avertizase cândva, în tinerețe, tot într-un vis: „Ai grijă de aur!”...

Dacă ar mai fi trăit înțeleptul său tată, precis că i-ar fi deslușit sensul destinului său, într-o cheie mai mult sau mai puțin hasidică: pierderea averii la Satu Mare, a însemnat salvarea propriei sale vieți, asta pentru că dacă ar fi rămas în Sătmar, cu siguranță că ar fi fost dus la Auschwitz, în 1944, ca toți evreii sătmăreni. Timișoara se afla în România, înafara pericolului deportării, și astfel, fără să-și dea seama, Rodion Markovits, plecând din Satu Mare, a ales viața! Multe dintre rudeniile și prietenii săi au sfârșit în crematoriile naziste. El a mai trăit patru ani după aceea, doar ca să constate că nici măcar steaua roșie nu mai răsare pentru el.

Cu toate că Rodion era un gazetar și un scriitor extrem de sagace, mereu în căutare de personaje interesante, trebuie să spunem că totuși, l-a ratat pe cel mai senzațional dintre aceștia: nimeni altul decât el însuși!

Robert Laszlo

REȚETE

Rădăcina de macriș este o adevărată revelație în tratarea bolilor de ficat, mai ales a hepatitelor virale extrem de agresive (A, B, C), dar și a intoxicațiilor de tot felul.

Pulberea este forma cea mai eficientă pentru tratarea diferitelor afecțiuni și cu acțiunea cea mai rapidă. Se obține prin pisarea rădăcinii în piua, urmată de măcinarea lor cu râșnița electrică de cafea. Se administrează câte o jumătate de linguriță, de patru ori pe zi.

Macrișul poate trata petele apărute pe piele sau acneea

Plantă de leac recunoscută încă din Evul Mediu, macrișul mai este cunoscut sub denumirea științifică rumex acetosa. Poate fi folosită și la prepararea unor feluri de mâncare, deoarece frunza are un gust plăcut, dulce acrișor și răcoritor. Rădăcina este dulce-amăruie.

Are o mulțime de calități curative și este la îndemâna oricui, fie că o culegeți direct din grădinile unde crește, fie că o cumpărați de la tarabele din piețe.

Rădăcina este o adevărată revelație în tratarea bolilor de ficat, mai ales a hepatitelor virale extrem de agresive (A, B, C), dar și a intoxicațiilor de tot felul.

Pulberea este forma cea mai eficientă pentru tratarea diferitelor afecțiuni și cu acțiunea cea mai rapidă. Se obține prin pisarea rădăcinii în piua, urmată de măcinarea lor cu râșnița electrică de cafea. Se administrează câte o jumătate de linguriță, de patru ori pe zi.

Pe de altă parte, pulberea din frunze, deci din părțile aeriene, se folosește la dezintoxicarea organismului.

Se consumă pe stomacul gol și se ține sub limbă aproximativ 10-15 minute, apoi se înghite cu apă. Tratamentul se poate face periodic, în cure de câte trei luni.

Rețetă cu frunze de macriș

Pentru că ne aflăm în plin sezon al verdețurilor, recomandat este să încercăm să consumăm cât mai multe din preparatele care conțin macriș. Ca să ne putem bucura de beneficiile acestuia chiar și în diferite feluri de mâncare, ar fi indicat ca frunzele de macriș să fie doar puțin opărite. Pentru a prepara mâncare de macriș, aveți nevoie de următoarele ingrediente: macriș, ceapă, usturoi verde, lapte, smântână, ulei, făină, sare, piper și mărar.

După ce frunzele au fost spălate bine, se opăresc în apă cu sare, iar apoi se lasă la scurs, într-o altă sită.

După ce s-a răcit, macrișul se toacă

mărunt.

O legătură de ceapă verde va fi mărunțită și ea, precum și trei fire de usturoi verde. Se călesc toate într-o lingură de ulei, iar când s-au înmuiat se adaugă lingura cu făină. Se amestecă tot timpul, pentru a nu se arde. Se pune sare și piper, apoi se stinge totul cu lapte rece. Acesta se adaugă treptat, astfel încât să se obțină un sos grosuț.

Macrișul se adaugă abia când începe să clocotească, amestecându-se continuu. Se mai lasă să fiarbă, pentru a se amesteca aromele. La final, peste toate se pune o lingură plină cu smântână, se mai așteaptă să se dea un clocot, iar apoi mâncarea este gata. La final, se poate presăra mărar verde, tocat, pentru un plus de gust.

Mirela Filimon

Supă de păstăi

Ingrediente pentru 4 persoane:

500 g fasole verde păstăi
5 linguri ulei de floarea soarelui
1 ceapă
1 linguriță curcuma (pulbere)
6 căței de usturoi
1 bucățiță de ghimbir
1 roșie
5 semințe de cardamon verde
1 linguriță boabe de mustar sare

Mod de preparare:

Este o rețetă simplă de preparat, dar care vă va ține în bucătărie 40 de minute. Păstăile se taie în bucăți mici, dar se pot lăsa și mari, întregi, sau după preferințe. Ceapa se toacă mărunt, iar ghimbirul se curăță de coajă.

Boabele de muștar și semințele de

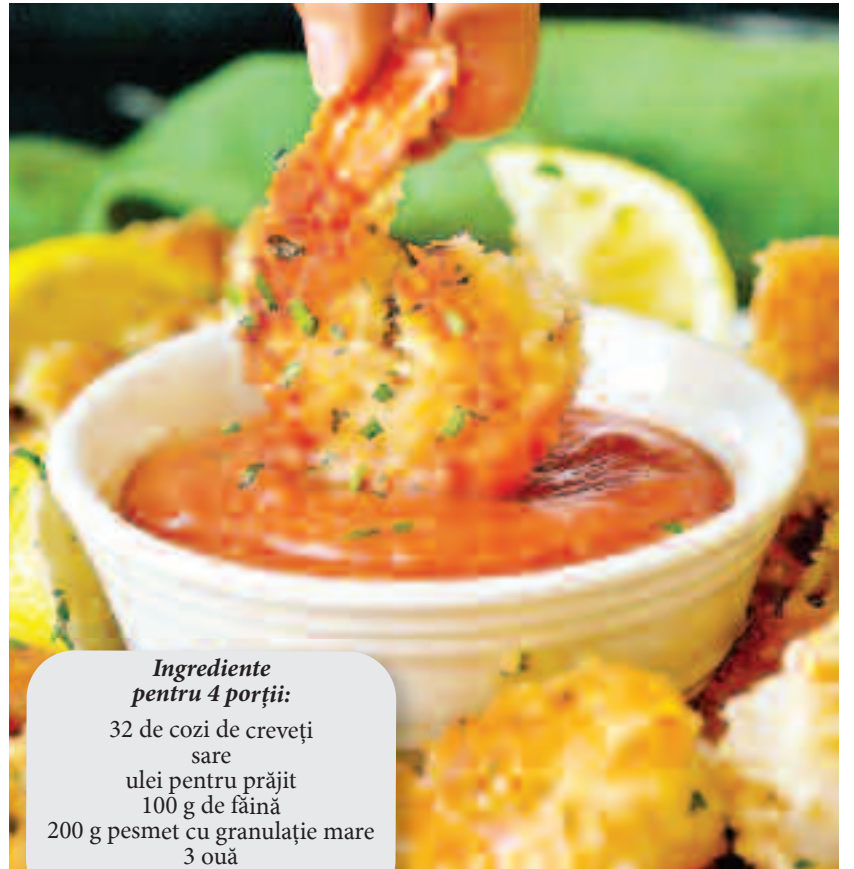
cardamon se prăjesc în 5 linguri de ulei. La acestea se adaugă ghimbirul, ceapa tocată și fasolea verde păstăi. Se adaugă puțină sare, după gust.

Înainte de a se acoperi vasul cu un capac, se toarnă peste ingrediente 4 cești cu apă și se fierb 10 minute. Se adaugă roșia tăiată cubulețe, curcuma și usturoiul.

Apoi se mai adaugă o ceașcă cu apă și se fierb în continuare 10 minute.

Se lasă la răcit 5 minute înainte de a fi consumată.

Creveți crocanți

Ingrediente pentru 4 porții:

32 de cozi de creveți sare
ulei pentru prăjit
100 g de făină
200 g pesmet cu granulație mare
3 ouă
50 g făină de orez

Mod de preparare:

Această rețetă se prepară în 15 minute aproximativ. Creveții se curăță de intestinul negru cu o furculiță, dar cozile se păstrează întregi.

Cele două tipuri de făină se cern bine, apoi ouăle se bat într-un castron cu puțină sare. Se mai pot adăuga condimente cu mirosul uscate sau proaspete, tocate mă-

runt.

Creveții se trec prin făină, apoi prin ouăle bătute și se scurg bine. Se tăvălesc prin pesmet, prin apăsare fermă, astfel încât să fie bine înveliți cu granule.

În momentul în care se pun în tigaia cu ulei, acesta trebuie să fie încins. Trebuie ținute pe foc până când crusta capătă o culoare ușor aurie. Se scot din tigaie și se lasă pe o hârtie absorbantă pentru a se scurge uleiul din ea.

Se servesc cât sunt calzi și crocanți.

Poftă bună!

Prăjitură cu vișine

Ingrediente:

300 de grame de vișine
100 ml ulei puțină sare
300 g făină
coaja de la o lămâie
1 lingură esență de vanilie
4 ouă
10 g praf de copt
200 g de zahăr
200 g de iaurt grecesc cu 10 % grăsime

Mod de preparare:

În luna iunie apar pe piața autohtonă primele fructe precum cireșele, vișinele, căpșunile, zmeura. Puteți profita pentru a face cea mai delicioasă prăjitură pufoasă cu vișine, care se face și foarte ușor.

Se pune făina într-un bol mai mare, în care se pune și zahărul, praful de copt și sarea, după care se amestecă bine toate ingredientele. Se adaugă și ouăle, iaurtul grecesc, cei 100 ml de ulei, extractul de vanilie, coaja de lămâie. Toate aceste ingrediente se

amestecă foarte bine, până când se obține o compoziție omogenă. Apoi aluatul pentru prăjitură pufoasă se toarnă într-o tavă pătrată tapetată cu hârtie de copt, având dimensiunea de 20 de centimetri. Se nivelează cu o spatulă, astfel încât grosimea prăjiturii să fie uniformă.

Peste vișine se pune o lingură de făină și se amestecă bine împreună, pentru ca fructele să fie foarte bine acoperite.

Astfel vișinele nu se vor scufunda prea tare în timpul coacerii. Se așează uniform peste aluat, pe cât posibil la distanțe egale. Apoi tava se dă la cuptorul preîncălzit la 170 de grade, pentru aproximativ 50 de minute.

Se feliază după ce s-a răcit și va fi preferata celor care adoră gustul dulce acrișor.

Limonadă din lubeniță

Ingrediente pentru 6-8 persoane:

1/2 pepene roșu mare sau unul mic
12 lămâi mici
2 cești cu ștevie sau se pune după gust
12-15 frunze de busuioc
3,5 - 4 litri de apă

Mod de preparare:

Se iau trei căni de apă și ștevia și se pun într-o cratiță potrivită. Se lasă la fiert și apoi se ia imediat de pe foc. Se adaugă frunzele de busuioc peste acest sirop simplu și se scufundă în el. Se dă de-o parte, ca să se infuzeze, aproximativ 30 de minute.

Se taie coaja de la pepenele roșu și mie-

zul se sectionează în bucăți mari. Miezul de fruct se transformă în piure, cu blenderul. La fiecare etapă se adaugă 1-2 cești de apă. Se strecoară sucul printr-o sită mare, într-o carafă mare, cu robinet. Dacă nu aveți, este bun orice alt recipient încăpător. Bucățile solide se dau de-o parte.

Lămăile se storc și zeama se adaugă peste sucul de pepene. Se toarnă și siropul de ștevie care s-a răcit, împreună cu restul de apă. Frunzele de busuioc se pot lăsa pentru un plus de savoare. Dacă simțiți că este prea intens gustul limonadei de pepene roșu, diluați până când obțineți gustul care vă place. Se dă apoi la frigider și se servește cu gheață.

“Florențo, poți sălta! Căci mare-n lume ești tu, și bați aripi pe-uscat și mare, și-ncep și-n Iad să știe de-al tău nume!”

- Dante Alighieri din epoea Divina comedie, Infernul, traducere de George Coșbuc

Florența, filă importantă din istoria culturală a Italiei

Se află pe râul Arno și este cunoscut pentru istoria și importanța sa în Evul Mediu și în Renaștere, în special pentru arta și arhitectura sa. Un centru comercial și economic medieval, fiind unul dintre cele mai bogate orașe ale timpurilor, Florența este considerat locul de naștere al Renașterii italiene și de fapt a fost numită Atena din Evul Mediu. A fost mult timp sub conducerea de facto a Familiei Medici. Din 1865 până în 1870 orașul a fost de asemenea capitala Regatului Italiei.

Influența Florenței în domeniile artei și culturii era așa de puternică încât dialectul vorbit în secolul al XIV-lea a fost și este baza limbii italiene literare.

Aproape toți scriitorii și poeții din literatura italiană sunt oarecum legați de Florența, acest lucru ducând în cele din urmă la adoptarea dialectului florentin mai presus de toate dialectele locale, ca limbă literară.

Florentinii au reinventat banii - în forma florinului de aur - acesta fiind motorul care a scos Europa din „Evul Mediu” un termen inventat de Petrarch, un florentin. Ei au finanțat dezvoltarea industriei în toată Europa - din Marea Britanie la Bruges, de la Lyon, în Ungaria. Ei i-au finanțat pe regii englezi în timpul Războiului de o sută de ani. Ei au finanțat papalitatea, inclusiv construcția Avignon și reconstrucția Romei, când papalitatea s-a întors din „Captivitatea avignoniană”.

Florența a fost casa familiei Medici, una dintre cele mai importante familii de nobili din istorie. Lorenzo de' Medici a fost considerat un geniu politic și cultural din Italia în secolul al XV-lea. Doi membri ai familiei, au fost papi: Leo X și Clement VII la începutul secolului al XVI-lea. Catherine de Medici s-a căsătorit cu regele Henric al II-lea al Franței și, după moartea sa în 1559, a domnit ca regent în Franța. Medici au condus Marele Ducat al Toscanei, începând cu Cosimo I de Medici, în 1569, până la moartea lui Gian Gastone de' Medici, în 1737.

Una dintre cele mai importante clădiri politice din Florența, Palazzo Vecchio

Palazzo Vecchio (Palatul Vechi) este una dintre cele mai importante clădiri politice din Florența, rolul său de căpetenie în viața politică a orașului fiind, printre altele, probat de apelativele sale anterioare: Palazzo della Signoria, Palazzo del Popolo, Palazzo dei Priori și Palazzo Ducale. În lumina acestor considerații, se poate imagina cu ușurință că traseul istoric al palatului nu putea decât să fie legat, cel puțin parțial, de numele familiei de Medici. Într-adevăr, palatul a fost construit între 1299 și 1322 de către Arnolfo di Cambio, arhitectul inițial al Catedralei Santa Maria dei Fiori, la dorința poporului florentin.

Familia de Medici, ulterior ascensiunii sale în viața politică a Florenței, a obținut dreptul de a folosi palatul ca reședință și sediu. Numele actual al palatului datează din momentul în care familia Medici s-a mutat în partea de sud a râului Arno în Palazzo Pitti (la jumătatea secolului al XVI-lea); de aici fostul Palazzo della Signoria a devenit Palazzo Vecchio, singurul reper care aduce aminte de

În prezent, Palazzo Vecchio servește drept Primărie, însă cea mai mare parte a sa a fost transformată în muzeu, ținând cont de uriașul patrimoniu artistic cu care este populat

În 1565, chiar înainte ca Palatul Uffizi să fie terminat, Vasari a legat clădirea de cea învecinată numită Palazzo Vecchio și de Palazzo Pitti ce se afla peste râu, pentru că cei din familia conducătoare să nu fie nevoiți să iasă în exterior pentru a se deplasa între aceste clădiri. În 1583, Palatul Uffizi a fost legat și de terasa de la Loggia dei Lanzi, permițând Familiei Medici să participe la evenimentele din Piazza della Signoria fără a-și părăsi palatele

Domul Santa Maria del Fiore (Basilica di Santa Maria del Fiore) este fără îndoială unul dintre cele mai frumoase monumente, o construcție armonioasă cu bogate ornamente în piatră, a cărei cupolă domină panorama Cetății Renașterii, străbătută de străduțe medievale mereu pline de turiști uimiți de frumusețea și densitatea operelor de artă.

instituția Signoriei fiind piața cu același nume, anume, Piazza della Signoria, unde este situat și palatul. Palatul cu alură de fortăreață este dominat de un impresionant ceas cu turn care țășnește din acoperișul crenelat al Palazzo Vecchio, însă inventarul artistic interior al edificiului depășește aspectul său exterior în stil gotic. Mulți artiști renascentiști și manierști au fost convocați să contribuie la înfrumusețarea palatului, precum Leonardo da Vinci și Michelangelo (și care, cel puțin în parte, nu au reușit să își ducă la capăt sarcina din varii motive).

Galeria Uffizi, cel mai vechi muzeu din Europa

Galleria degli Uffizi își dezvăluie statuile încă din exterior. Clădirea a fost construită de Giorgio Vasari în 1850 pentru Cosimo I de Medici pentru a găzdui birourile magistraților florentini. Tocmai de aceea poartă numele de uffizi (oficii). Construcția s-a finalizat 20 de ani mai târziu. Transformat în galerie pentru familie și oaspeții săi, etajul superior includea colecția de sculpturi romane.

Italia, Toscana. Leagănul Renașterii. Capitala artei. În inima orașului, în centrul istoric din Florența, Galeria Uffizi este, cu siguranță, unul dintre primele obiective de pe lista iubitorilor de artă. Cunoscut drept coridorul galeriei, încăperea ce se întinde pe o lungă distanță impresionează nu numai prin multitudinea de exponate, ci și prin arhitectura propriu-zisă, picturile de pe tavan sau prin ramele de lemn care încadrează spațiile dintre acestea.

Galeria ocupă primele două etaje ale clădirii. Renumită la nivel mondial pentru colecțiile sale de sculpturi și picturi antice, din Evul mediu până în perioada modernă, Uffizi deține o colecție neprețuită de statui și busturi antice care au aparținut familiei Medici. Dar Galeria Uffizi este cunoscută în primul rând pentru colecția sa de pictură renascentistă. Cu adevărat deosebită, seria de opere conține lucrări ale celor mai cunoscuți pictori ai epocii - Michelangelo, Leonardo da Vinci, Botticelli, Rafael, Tiziano sau Caravaggio.

Cel mai cunoscut tablou al galeriei și una dintre cele mai recunoscute picturi din lume: Nașterea lui Venus. Atât de admirată încât italienii s-au gândit să îi facă și o replică pentru nevăzători. O reprezentare în relief a tabloului în cele mai mici detalii se află lângă original, o reprezentare pe care oricine o atinge o poate vedea cu ochii minții. Realizată pe pânză, pictura e impresionantă, atât ca mărime, cât și prin compoziție. Născută din spuma mării și mângăiată de vânturile lui Zefir, stând într-o cochilie, perfectă ca o perlă, acoperită parțial de părul auriu, zeița iubirii și frumuseții a aterizat pe insula Cipru.

Catedrala Arhidiocezei Romano-Catolice a Florenței

Cunoscută și recunoscută pentru arhitectura sa, și mai ales, pentru domul său distinctiv, catedrala Arhidiocezei Romano-Catolice a Florenței este cea de-a doua biserică ca mărime din Italia, după Bazilica Sfântul Petru din Roma.

Numele său, Biserica Sfintei Maria a Florilor, se referă la floarea de liliac, care este simbolul Florenței, sau la însuși numele vechi al orașului, Fiorenza. Pe de

altă parte, un document din secolul al XV-lea afirmă că numele s-ar referi la Cristos.

Complexul cuprinde și faimoasa clădire cunoscută sub numele de Battistero di San Giovanni (“Baptisteriul Sf. Ioan Botezătorul”), considerată cea mai veche clădire a Florenței, care este alături de Bazilica Santa Croce și Bazilica Santa Maria Novella, un edificiu reprezentativ.

Cea de-a treia mare construcție gotică din Florența, catedrala Santa Maria del Fiore, îmbină sistemul de acoperire al bisericii Santa Maria Novella cu partea inferioară a bisericii Santa Croce. Deși începută o dată cu Santa Croce, catedrala din Florența a fost terminată abia în a doua jumătate a secolului al XV-lea, prin construirea cupolei proiectată de Brunelleschi.

La sfârșitul secolului al XIII-lea locuitorii orașului Florența hotărăsc construirea unei noi catedrale deoarece catedrala veche din secolul al V-lea, care o avea ca protectoare pe sfânta Reparata, devenise neîncăpătoare. Piatra de temelie a fost pusă în 8 septembrie 1296. Planul noii catedrale a fost conceput de Arnolfo di Cambio, care executa concomitent și lucrările de la Santa Croce și de la Palazzo della Signoria. Cu toate acestea catedrala a fost finalizată în anul 1436 după construirea cupolei lui Brunelleschi, singurul arhitect care a putut veni cu ideea designului ingenios, finanțat de Cosimo de Medici. Catedrala a putut fi apoi sfințită de către Papa Eugen al IV-lea. Decizia de a construi această catedrală a fost luată nu atât din motive religioase ci mai ales din dorința de a avea opere impunătoare vizibile care să concureze cu bisericile din Veneția și Pisa.

Santa Maria del Fiore este cel mai mare lăcaș de cult din Florența, Italia. Clădira face parte din Patrimoniul Mondial UNESCO și este o atracție majoră pentru turiștii care vizitează regiunea Toscana. Catedrala Santa Maria del Fiore deține recordul absolut, fiind cel mai mare dom de cărămidă construit vreodată în lume. Catedrala Santa Maria del Fiore este de fapt un ansamblu de clădiri din care mai face parte și Battistero di San Giovanni, considerată a fi cel mai vechi edificiu din Florența.

Piatra de temelie a Catedralei Santa Maria del Fiore a fost pusă la data de 9 septembrie 1296. Ridicarea clădirii a fost un proiect vast care s-a desfășurat pe o perioadă mai mare de 140 de ani, fiind rezultatul mai multor eforturi colective ale unor succesivi de generații. Pentru o perioadă lucrările au stagnat, dar iată că s-au regăsit resurse umane și financiare și astăzi ne putem bucura de Biserica Santa Maria del Fiore. Planul după care a fost construită biserica formează o curce latină de 153 de metri în lungime și 38 de metri în lățime. Înălțimea maximă a Bisericii Santa Maria del Fiore este de 114,5 metri, edificiul fiind vizibil din aproape orice punct al Orașului Florența. Interiorul Catedralei Santa Maria del Fiore urmează trendul stilului gotic, este vast și oferă o oarecare senzație de pustietate. Goliciunea relativă a lăcașului de cult este de fapt un corolament al austerității vieții religioase, guvernată, așa cum știm deja de anumite reguli stricte. Mai multe decorațiuni din biserică s-au pierdut odată cu trecerea timpului sau au fost transferate în muzeele din Florența pentru a se afla sub protecție permanentă.

Astăzi, în Catedrala Santa Maria del Fiore pot fi admirate o sumedenie de picturi valoroase, statui, busturi sau ceasuri vechi de mare însemnătate istorică.

IN MEMORIAM

“Poet de real talent, după cum se vedea chiar el însuși - “poet până-n măduva oaselor scrutează/cu auzul în adânc de prăpăstii/neincepute șuvoaie” (din poemul “Sinele siniliu”) -, despre cărțile sale au scris foarte mulți dintre creatorii sătmăreni” - George Vulturescu

Ion Bala - “Cât ar suspina o lumânare”

De curând, poetului Ion Bala (1950-2015) i-a fost editată o antologie de către Centrul Județean pentru Conservarea și Promovarea Culturii Tradiționale.

Volumul, apărut la editura Limes (Cluj-Napoca), a fost îngrijit de unul din prietenii săi, Claudiu Govor (care scrie, în preambulul intitulat “Prieten drag!”, că “poezia lui m-a cucerit din prima...”) și beneficiază de prefața lui Felician Pop (“Să locuiești pe un inel de ape”) o binevenită incursiune în anii sătmăreni ai lui Ion Bala când l-a întâlnit la cenaclul “Ioan Slavici”.

Prefațatorul numește poezia lui “un filtru” între “trăirea imediată și nemediată” - “ceea ce nu poate să treacă prin el rămâne în inima lui ca un vultur ce se zbate într-o colivie de porumbei” (p. 6).

Antologia cuprinde o selecție din volumele poetului - “Firul cu plumb” (1986), “Consoane eleusine” (1995), “Sinele și alte nopți” (1998), “Abside pentru crini” (2000), “Vise din celălalt somn” (2005), “Vise fără somn” (2010), cărora editorii le-au adăugat câteva texte inedite grupate sub titlul “Omul rămas pe cale”, proiect de volum la care poetul lucra înaintea trecerii în “cenaclul celest”.

Ion Bala a condus cu har cenaclul “Afirmarea” - ivit imediat după Revoluție

Ziarist profesionist, apreciat de sătmăreni (cu articole publicate despre viața socială și culturală a județului în Cronica sătmăreană, Gazeta de Nord - Vest, Informația zilei), Ion Bala a condus cu har cenaclul “Afirmarea” - ivit imediat după Revoluție -, reușind să editeze două caiete cu lucrările cenacliștilor - “Cuvinte din Nord” -, promovându-le poezia, pe urmele prietenului său de o viață, Emil Matei, care a inițiat la Satu Mare cenaclul de poezie și muzică folk - “Cetatea”.

Poet de real talent, după cum se vedea chiar el însuși - “poet până-n măduva oaselor scrutează/cu auzul în adânc de prăpăstii/neincepute șuvoaie” (din poemul “Sinele siniliu”) -, despre cărțile sale au scris foarte mulți dintre creatorii sătmăreni, printre care - Al. Pintescu (care a avut curajul să scrie la debutul său editorial - “Incontestabil, în constelația poezilor sătmăreni, Ion Bala este o stea de primă mărime” - Cronica sătmăreană, 21 sept. 1986), Gh. Glodeanu, Ioan Nistor, Ion Vădan, Felician Pop, Aurel Pop, Viorel Vladimirescu, Florina Jucan, Ana Vacarciuc.

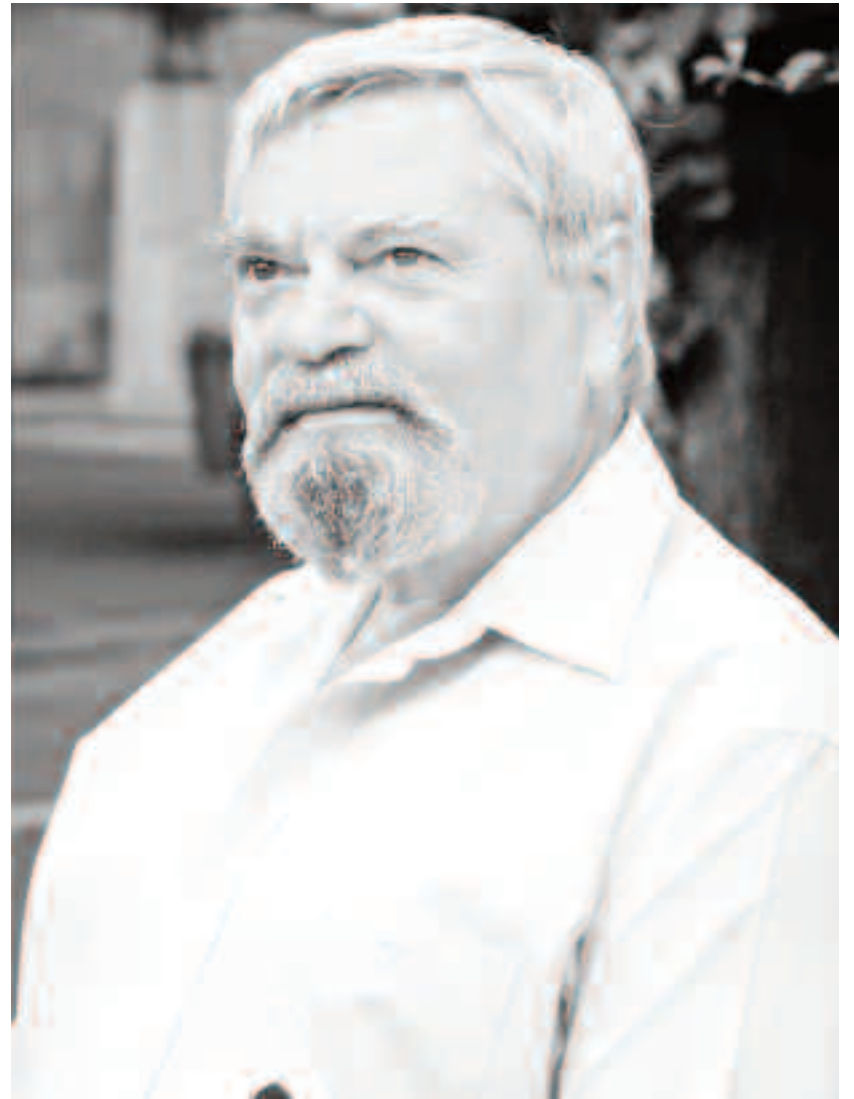
În ce ne privește, i-am fost alături în cei mai frumoși ani de “boemă sătmăreană”, i-am ilustrat coperti ale unor cărți editate prin grija lui Dumitru Păcuraru la Ed. “Solștiu”, i-am semnat prefața volumului din 1998 - “Sinele și alte nopți”, intitulată

“Poetul ca anonim glorios” și, desigur, i-am acordat locul cuvenit în “Dicționarul 1700-2000. Cultură și literatură în ținuturile Sătmăruului”.

Volumul antologic “Cât ar suspina o lumânare” - ne restituie, măcar prin versuri, prezența lui în viața culturală a urbei

Dar Ion Bala a avut cronici literare foarte bune și în țară, în revistele de cultură - Radu G. Țeposu îl include în lucrarea sa “Istoria tragică & grotescă a întunecatului deceniu literar nouă” (Ed. Eminescu, 1993, p.78), mai scriu despre el Al. Cistelean (Luceafărul, nr.41, 1999) - cu aceste cuvinte “el are încă despre poezie o idee înaltă, misionară, crezând încă în funcția lui mântuitoare, revelatorie și taumaturgică”, Nicolae Prelipceanu (România literară, 16 febr. 1999), Vasile Radu Ghenceanu (Graiul Maramureșului, nr.7-8, 1998), și mulți alții.

Gest colegial de apreciat (datorat lui Felician Pop, Robert Laszlo, Claudiu Govor), demn de urmat și de alte instituții culturale și foruri locale, volumul antologic al lui Ion Bala - “Cât ar suspina o lumânare” - ne restituie, măcar prin versuri, prezența lui în viața culturală a urbei. Pentru cei

Ziarist profesionist, apreciat de sătmăreni, Ion Bala a condus cu har cenaclul “Afirmarea” - ivit imediat după Revoluție

care nu l-au citit este o bună ocazie să caute cartea și le amintesc cuvintele criticului Gh. Glodeanu - “Ion Bala scrie o poezie anticalofilă. Renunțarea voită la ornamente, absența punctuației, identificarea titlului cu

primul vers reflectă nevoia interioară de esențializare, tendința de a concentra la maximum expresia” (Tribuna, nr. 14, 1987).

George Vulturescu

România, patria tuturor celor care o locuiesc

Coordonata fundamentală și permanentă a Istoriei Românilor, rezultat logic al evoluției istorice a societății românești, lupta pentru făurirea Statului Național Unitar Român, a constituit idealul și năzuința multiseclară a celor mai înaintate forțe ale Națiunii Române, a tuturor categoriilor sociale, a întregului Popor Român.

Marea Unire din 1918 a fost realizarea procesului istoric în urma căruia toate provinciile românești Ș Basarabia, Bucovina, Transilvania, Banatul, Crișana, Maramureșul și Sătmăruul, s-au unit cu Regatul României. Iată de ce, 1 Decembrie 1918, a fost ziua unui sfânt vis împlinit, pagina cea mai importantă a Istoriei Românilor. Să ne gândim întotdeauna cu respect și cu mândrie patriotică la sacrificiile înaintașilor noștri de la 1600, 1859, 1877 - 1878, care reprezintă pilonii uriași pe care s-a așezat Statul Național Unitar Român pe pământul Daciei străbune.

Hotărârile Marii Adunări Naționale de la Alba Iulia au fost aprobate și de minoritățile naționale din România

Caracterul profund popular al actului Unirii, amplele manifestări românești, au influențat pozitiv și minoritățile naționale, pentru a adera la acel act strălucit de la Alba Iulia, Capitala Unirii de la 1

Marea Adunare Națională de la Alba Iulia din 1 Decembrie 1918

Decembrie 1918.

În Transilvania, la Târgu Mureș, Consiliul Național Maghiar, constituit la 31 Octombrie 1918, a militat pentru (...) „Dreptul la autodeterminare al popoarelor din Ungaria și recunoașterea statelor naționale formate sau în formare”, cum a declarat Antalffy Endre, președintele consiliului apărut în publicația Brassoi din Brașov și Uj Világ din Sibiu.

Consiliul Central Săsesc în Adunarea de la 8 ianuarie 1919, ținută la Mediaș, a adoptat o Rezoluție în care se arată (...): “Prin unirea cu România a

Transilvaniei și a părților ungurene, s-a creat un teritoriu compact și de unitate, ce ne interesează pe noi în relațiile etnice. Poporul Săsesc se alătură la Hotărârea Adunării Naționale de la Alba Iulia” (Drapelul din Lugoj nr. 4 din 22 iunie 1919).

Șvabii din Banat s-au întâlnit la Timișoara în 10 august 1919 și au publicat o Rezoluție prin care au aprobat unirea Transilvaniei și a Banatului cu Regatul României (Idem).

Evreii din Transilvania, întruniți în 18 martie 1919 la București, în urma unor negocierii largite, au aderat și ei la Actul

Unirii de la Alba Iulia (Mircea Mușat și Ion Ardeleanu, De la statul geto-dac la statul român unitar, Editura Științifică și enciclopedică, București, 1983).

La 27 aprilie 1919 a avut loc Adunarea Generală a țiganilor (romilor) din Transilvania, ținută la Târnăveni. Ei au redactat o Rezoluție și un Memorandum, pe care l-au trimis la Consiliul Dirigent de la Sibiu, prin care recunosc Marea Unire de la Alba Iulia (Ibidem. Mai vezi și Arhiva Muzeului Unirii de la Alba Iulia, Documentul 2126/14).

Caracterul larg și democratic a Hotărârii de Unire, conținutul identic al Programelor de eliberare a românilor, componența forțelor sociale participante la această luptă, au ilustrat și au dovedit unitatea de aspirații de secole a idealului național pentru desăvârșirea Statului Național Unitar Român.

Declarația de adeziune a Secuilor prezentată în Parlamentul României de către baronul Iosesh Fay, în Ședința Solemnă din februarie 1920

Numele familiei Fay în documentele ungurești de la Budapesta este consemnată încă din secolul al XIII-lea. De-a lungul vremurilor, familia Fay a fost socotită ca o familie de vestiți militari, ambasadori la Înalta Poartă Otomană și la Veneția, guvernatori, scriitori, pictori și muzicieni.

Baronul Ioseph (Iosif) Fay a fost un clasic al literaturii ungare. Este autorul

“Declarației de Adeziune a Secuilor la Unirea Transilvaniei cu Regatul României”. Discursul său a emoționat întreaga țară, el a fost elogiat și de părințele istoriografiei române, Nicolae Iorga.

Adeziunea a fost prezentată în Ședința Parlamentului României în februarie 1920, Documentul este considerat ca excepțional, dar ignorat de istoricii unguri și de unii istorici români (Nicu Neag).

Iosif (Ioseph) Fay a fost Secui, doctor în drept internațional, specialist în istorie și poliglot, cunoscând și vorbind 12 limbi străine. El a fost ales ca deputat în Primul Parlament al României Marii din Odorheul Secuiesc. Ioseph Fay a fost prieten politic cu Octavian Goga și cu C. Taslăuanu. A devenit ulterior ambasadorul României la Tokio și la Bruxelles. Fiul său a fost căsătorit cu Voica Bogdan, descendentă a mai multor familii domnitoare din Moldova: Bogdan, Cantemir, Sturza și strănepoată a lui Grigore Ghica, ultimul domnitor al Moldovei.

Din Discursul lui Iosif (Ioseph) Fay, răzbate ideea că secuii au înțeles comandamentele politice generate de Unirea Transilvaniei cu Regatul României la 1 Decembrie 1918. Mai mult baronul și parlamentarul secuii promitea că toți secuii vor deveni un factor important în consolidarea și dezvoltarea României Mari.

(Continuare în numărul viitor)
Prof. Dr. Ioan Corneanu
Ing. Mircea Pîrlea
Av. Nicolae Decsei

“Chiar dacă lumea râde de tine, ia-te în serios. Mulțimile râd de ceea ce nu înțeleg și ridiculizează tot ceea ce le depășește. Uită ce gândesc alții. Prea mulți dintre cei care au în ei o scânteie de geniu nu-i dau frâu niciodată, pentru că se tem de hohotele lumii. Ceea ce contează este părerea ta despre tine și încrederea pe care ți-o acorzi” - Napoleon Hill.

Despre dezvoltarea emoțională a copilului, la conferința organizată de Ziua Internațională a Familiei

(Urmare din numărul trecut)

Rolul tatălui în educația emoțională a copilului

Privind rolul pe care un tată trebuie să și-l asume în educația emoțională a copilului, dr. Csernus spune că nu doar mama este cea care trebuie să abordeze subiectele delicate în discuțiile cu copilul, indiferent că este vorba de fată sau de băiat. Despre sexualitate și despre sentimente trebuie să vorbească și tata, altfel fiul/fiica nu va afla niciodată cum gândește un bărbat despre aceste lucruri. Însă, un bărbat introvertit din punct de vedere emoțional, nu va avea curajul să vorbească despre sentimentele și trăirile sale, nici cu fiul, nici cu fiica sa. Nu este deloc ușor, însă, dacă părintele nu discută cu copilul său adolescent despre subiectele mai puțin comode, acesta va aborda tema cu prietenii săi (care cunosc subiectul la fel de puțin ca și el), deci părintele nu va mai fi exemplul credibil pentru el, ca atare, nu la el se va adresa nici cu problemele întâmpinate.

Trebuie să punem în discuție și familiile monoparentale, formate, fie în mod voluntar, fie în urma unor evenimente familiale nedorite. În această situație, părintele care își crește singur copilul, vrea să fie și mama și tată pentru el. Nu este o atitudine corectă, căci acesta nu va mai primi nici un model corect de feminitate și nici de masculinitate. În astfel de situații apar cei mai mulți adolescenți cu tulburări de personalitate. Poți fi o mamă puternică sau un tată mai sensibil față de trăirile copilului tău, dar nu încerca, sub nicio formă, să preiei pe deplin rolul, sau și mai mult, atitudinea celui alt părinte!

Famiile adoptatoare caută să ofere copilului ceva în plus față de o familie naturală, încercând astfel să-i compenseze acea dragoste de care cel

Copilul primit în familie, sub orice formă legală sau provizorie, ba chiar și cel crescut într-un sistem de protecție socială, trebuie să beneficieze de aceeași educație ca și cel crescut în familie naturală

mic nu putea avea parte din partea părinților biologici. Copilul este un mic vampir emoțional, care își dă seama imediat de acest lucru și începe să profite. În prima fază îi stă bine, noii săi părinți se distrează, micuțul este simpatic în această postură, dar ulterior, când situația începe să se tensioneze, își dau seama că nu au procedat bine. Copilul primit în familie, sub orice formă legală sau provizorie, ba chiar și cel crescut într-un sistem de protecție socială, trebuie să beneficieze de aceeași educație ca și cel crescut în familie naturală și e bine să cunoască, la o vârstă adecvată,

originile sale, sau dacă este posibil, inclusiv familia sa naturală.

Privind evoluția noțiunii de familie în decursul istoriei, am putea merge înapoi până la triburi. La ora actuală mai sunt prezente în societate, cel mult, familiile tradiționale, formate din 3-4 generații, care, din punct de vedere al evoluției inteligenței emoționale a urmașilor, au și avantajele și dezavantajele lor. Aici, de cele mai multe ori sunt prezente și datinile cultice, copiii beneficiind inclusiv de o educație religioasă. Totodată, copilul învață să-și inhibe trăirile sufletești, căci bunicii, mai

înțelepți, și-au dat seama de greșelile lor din tinerețe, iar acum nu mai vor să-și reverse nervii asupra partenerului, mai bine bombăne fiecare câte ceva și merg mai departe.

Însă, în astfel de familii cei mici învață cu mult mai ușor să acorde și atenție celorlalți. Totodată, ei vor accepta mai ușor și fenomenul morții, în timp ce copilul crescut în familie de două generații va trăi un șoc emoțional când cineva drag va pleca pentru totdeauna.

La ce vârstă să naștem copii?

Când este momentul cel mai potrivit pentru întemeierea unei familii, care este vârsta la care suntem pregătiți să asigurăm copilului nostru o educație emoțională potrivită? Și aici ajungem din nou la întrebarea: ce înseamnă educația emoțională potrivită?

Asta depinde de opțiunile fiecăruia, dar un lucru este cert: părinții tineri își cresc copiii în mod instinctiv, iar cei mai înaintați puțin în vârstă, într-un mod mai conștient.

Însă, oricare ar fi vârsta familiei, sau structura acestuia, copilul trebuie să fie crescut și mai ales educat de părinți, nu de bunici. Bunicii totdeauna caută să ofere celor mici ceea ce nu au reușit să dea propriilor copii, tocmai de aceea la bunica totul este super-OK, iar părinții sunt mereu cei severi. Asta nu înseamnă că bunicii trebuie să fie excluși din viața și dezvoltarea copilului, dar procesul de educație să se desfășoare în consens cu părinții.

Psih. Eva Laczko
Consilier comunicare
- relații cu publicul
DGASPC Satu Mare

Bibliografie

1. Dicționarul explicativ al limbii române
2. Constituția României
3. Kádár Annamária: Az érzelmi intelligencia fejlődése és fejlesztésének lehetőségai óvodás- és kisiskolás korban (Evoluția inteligenței emoționale și posibilitatea dezvoltării acestuia la vârsta preșcolară și de școală primară) – Editura Ábe, 2012
4. Dr. Csernus Imre: A nő (Femeia) – Editura Jaffa – 2007
5. Sigmund Freud: Das Unbehagen in der Kultur (Civilizația și neajunsurile ei) – Editura Fischer Taschenbuch 2009 (prima ediție: 1929)
6. legeaz.net/dictionar-juridic

Bullying-ul, fenomenul care afectează tot mai mulți copii

Bullying-ul este un comportament cu tentă agresivă întâlnit mai ales în rândul copiilor de vârstă școlară, care implică un raport inegal de putere între persoanele implicate. Astfel de comportamente au caracter repetitiv și ambii copii implicați în proces pot suferi consecințe serioase și de lungă durată.

De multe ori, victima este percepută drept vulnerabilă (provenind din alt mediu social, este percepută ca 'diferită' etc) și/sau având dificultăți în a face față acestui comportament. Pe de altă parte, prin intimidare bullying-ul se simte în control.

Care sunt principalele cauze care conduc la apariția "bullying-ului"?

Cauzele sunt multiple și trebuie considerate la nivel individual. De multe ori, 'bully-ul' trăiește într-un mediu nesigur acasă și poate el însuși este victima abuzului în familie. De asemenea, riscul de abandon școlar și/sau probleme mai târziu în viață este mai mare în această categorie.

Bullying-ul este o problemă relațională care solicită întotdeauna o soluție și schimbări semnificative la nivelul relațiilor dintre copii și în dinamica grupului

Copiii și adolescenții învață să 'navigheze' relațiile interumane și acest proces poate să includă certuri, alianțe sau neînțelegeri. Acest lucru este normal. Atunci când cineva este rănit (emoțional sau fizic) în mod intenționat și repetat, vorbim de bullying.

Efectele bullyingului sunt la nivel emoțional

Stimă de sine redusă, anxietatea, depresia, randament școlar redus, ideea suicidară, tulburări de

alimentație, rușine sunt doar câteva dintre urmările bullyingului. Victima se simte neputincioasă și singură. Aceste consecințe pot fi pe termen scurt, mediu și lung, depinzând de durata bullying-ului, suportul familial/școlar și de reziliența individuală. Sunt multiple studii de cercetare care arată că persoanele care au fost victimele bullying-ului sunt mai predispuse în viața adultă la probleme psihiatrice, precum tulburare depresivă sau anxietate.

Cum putem ajuta?

Atât victima cât și 'bully-ul' au nevoie de ajutor multidisciplinar: psihologic, școlar și familial. Victimele ar trebui să fie ajutate să proceseze traumele emoționale și să își recapete încrederea în sine. Acest lucru se poate face dacă se simt în siguranță, atât la școală cât și acasă. Bully-ul ar trebui să fie ajutat să înțeleagă de ce nu este acceptabil un astfel de comportament, dar și să aibă ocazia să discute despre propriile probleme.

Pentru a stabili o relație deschisă, bazată pe cooperare, între copii și părinți este necesar ca părinții să reacționeze cu grijă și cu precauție la

această situație, deoarece maniera în care părintele abordează problematica va stabili deschiderea ulterioară a copilului spre a căuta suport în sânul familiei.

Copiii considerați victime ale bullying-ului pot decide ulterior să comunice cu cei care îi agrează, fie să le ignore comportamentul, să învețe să se focalizeze pe stabilirea altor relații de prietenie sau să acceseze suport în rândul colegilor sau al anumitor adulți (profesori sau consilieri școlari). Părinții pot deveni colaboratorii copiilor în această etapă, prin monitorizarea în echipă asupra progresului pe care îl resimte copilul în relație cu ceilalți copii agresori.

În continuare, dacă copilul manifestă semne de depresie sau anxietate prelungită, ori schimbări comportamentale necorespunzătoare, se recomandă discuții cu specialiști din domeniul dezvoltării copilului (psiholog, psihoterapeut, consilier educațional).

Respectul ar trebui să fie reciproc, indiferent de rasă, accent, religie, apartenență socială, abilități școlare.

Respectându-ne reciproc vom trăi într-o lume mai bună.

Jennifer Lopez și Ben Affleck, din nou împreună, la 17 ani de la despărțire

El e singur, iar ea s-a despărțit recent de logodnicul Alex Rodriguez. Jennifer Lopez și actorul Ben Affleck și-au petrecut weekendul împreună, într-o stațiune de lux de schi din Montana.

Jennifer Lopez, în vârstă de 51 de ani, este una dintre cele mai îndrăgite actrițe și cântărețe din SUA, însă nu are la fel de mult noroc și în dragoste. După trei divorțuri, trei logodne și alte relații romantice, diva s-a despărțit și de Alex Rodriguez, în vârstă de 45 de ani, în urmă cu o lună. Însă nu a durat prea mult perioada de suferință, căci vedeta a petrecut deja ceva timp în compania altui bărbat. Și nu oricine, ci Ben Affleck, primul ei logodnic.

Pe 15 aprilie, Jennifer Lopez și Alex Rodriguez au confirmat că s-au despărțit, că au rupt logodna. „Ne-am dat seama că ne este mai bine să fim prieteni și ne așteptăm să rămânem așa și în continuare. Vom continua să lucrăm împreună și să ne sprijinim reciproc în cadrul afacerilor și proiectelor noastre comune. Ne dorim binele unuia celuilalt și pentru copiii fiecăruia”, transmiteau cei doi la vremea respectivă. Așadar, vedeta de 51 de ani e singură acum. De partea

cealaltă, Ben Affleck a fost căsătorit cu Jennifer Garner, de care a divorțat în 2018. Ulterior, actorul a trăit o poveste de iubire cu Ana de Armas, însă în ianuarie 2021 au anunțat separarea. Jennifer Lopez și Ben Affleck au petrecut câteva zile împreună. Actorul în vârstă de 48 de ani are o cabană în Montana, unde merge în vacanțe cu copiii, chiar și cu fosta soție Jennifer Garner. Acolo au avut parte cei doi de o escapadă romantică. Acum 17 ani, cei doi formau cuplul Bennifer. Se știe că s-au logodit în 2002, și-au amănat nunta în 2003, iar în 2004 s-au despărțit oficial. Ben Affleck a dus-o pe JLo în Montana cu un avion privat. În pozele obținute exclusiv de Daily Mail, foștii iubii sunt filmați într-o mașină tip SUV, foarte relaxați, actorul conduce, iar ea privește la drum.

„Au petrecut aproape o săptămână împreună, în vacanță. Au fost doar ei doi”, a declarat o sursă pentru publicația E! News.

„Ben a contactat-o pentru a vedea ce mai face și au luat cina împreună de mai multe ori în ultima lună. Este o legătură naturală între ei. Au o chimie ireală. Se bucură unul de compania celuilalt pentru moment”, a mai declarat o sursă pentru E! Online.

Rihanna revine în lumea muzicii

Rihanna revine în lumea muzicii, la cinci ani după lansarea ultimei piese. Artista, în vârstă de 33 de ani, și-a lăsat mult timp în așteptare fanii, care s-au îndoit că aceasta va reveni vreodată la muzică, însă acum se pare că va filma un videoclip muzical în Los Angeles.

Clipul va fi produs de regizorul britanic, Raja Virdi, care a lucrat cu Sam Smith și Freya Ridings. Vorbind despre viitorul proiect al Rihannei, o sursă a declarat: „Rihanna lucrează în secret la muzică nouă de multă vreme și al nouălea ei album s-a întregit în cele din urmă. Și-a lăsat fanii în așteptare mult timp - iar pandemia a încetinit lucrurile și mai mult.

„Proiectul este încă în desfășurare, dar Rihanna va filma un videoclip nou în Los Angeles în iulie.”

Colaborarea cu Raja Virdi a fost

dorința Rihannei și a echipei sale, iar el se va deplasa în Los Angeles pentru a supraveghea întreg proiectul.

„Rihanna l-a întâlnit în timpul unui proiect pe care l-a făcut cu studenții de modă ai Universității Westminster în ianuarie, anul trecut și a vrut ca el să fie creierul din spatele videoclipului. Toate detaliile despre videoclip și muzica ei sunt atent păzite - dar ea nu dezamăgește niciodată.”

Ultimul album al Rihannei a fost lansat în 2016 și se numește „Anti”.

În 2003, Rihanna a format un trio muzical cu două dintre colegile sale de clasă. A fost descoperită în țara sa natală, Barbados, de producătorul de discuri american Evan Rogers. Fără un nume sau orice material, grupul de fete a reușit să organizeze o audiere cu Rogers, care a comentat: „În momentul în care Rihanna a intrat în cameră, a fost ca și cum celelalte două

fete nu ar fi existat”. Impresionat, Rogers a programat o a doua întâlnire cu mama Rihannei prezentă și apoi a invitat-o pe Rihanna în orașul său natal din Statele Unite pentru a înregistra niște casete demo care ar putea fi trimise caselor de discuri.

Înregistrările au fost intermitente, durând aproximativ un an, deoarece ea a reușit să înregistreze doar în timpul vacanțelor școlare. „Pon de Replay” și „The Last Time” au fost două piese înregistrate pentru caseta demo, care au fost în cele din urmă incluse pe albumul ei de debut Music of the Sun.

În același an, Rihanna a fost semnată cu compania de producție a lui Rogers și Carl Sturken, Syndicated Rhythm Productions. Și de atunci restul e istorie pentru celebra cântăreață.

Schimbări în serialul „Anatomia lui Grey”

ABC a confirmat că unul dintre cei mai vechi actori din distribuția serialului „Anatomia lui Grey/ Grey's Anatomy” va părăsi show-ul de televiziune odată cu încheierea celui de-al 17 sezon, potrivit Variety.

Jesse Williams, care joacă rolul chirurgului Jackson Avery în „Grey's Anatomy” începând cu al șaselea sezon, a fost văzut ultima dată în serial în episodul final al sezonului 17, intitulat „Tradition”, care a fost difuzat pe 20 mai.

Producătoarea Krista Vernoff a transmis: „Jesse Williams este un artist și activist extraordinar. Urmărindu-i evoluția acești 11 ani, atât pe ecran, cât și în afara lui a reprezentat un adevărat cadou. Jesse aduce atât de mult suflet, profunzime și inteligență muncii lui. Îi vom simți lipsa foarte mult și îi vom simți lipsa lui Jackson Avery, jucat perfect atât de mulți ani”.

Williams a spus la rândul lui: „Voi fi mereu recunoscător pentru ocaziile fără margini pe care mi le-au dat Shonda, rețeaua, studioul, colegii din distribuție, echipa noastră incredibilă, Krista, Ellen și Debbie. Ca actor, regizor și persoană,

am fost deosebit de norocos să învăț atât de multe de la atât de mulți și mulțumesc fanilor noștri, care ne însușă atâta energie”.

Personajul Jackson Avery din „ana este nepotul lui Harper Avery, unul dintre cei mai renumiți chirurghi din America și omonimul prestigiosului premiu Harper Avery. Tânărul Avery a crescut auzind la masa bunicului său despre onoarea de a fi chirurg, ceea ce l-a inspirat să urmeze acea carieră. Tatăl său „a fugit la Dumnezeu știe unde, pentru că nu suporta presiunea de a fi Avery”, iar mama sa, Catherine, l-a crescut singură. El spune că în familia sa, a fost identificat ca „doar cel draguț” și nu l-au împins niciodată din punct de vedere academic, așa că s-a împins singur. Jackson este inițial rezident chirurgical la Mercy West Hospital. Alături de April Kepner (Sarah Drew), Reed Adamson (Nora Zehetner) și Charles Percy (Robert Baker), el se alătură personalului de la Seattle Grace Mercy West după ce instituțiile sunt fuzionate.

